

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **J.**, nar. X., bytom N., zast.: *Mgr. J.*, advokátom so sídlom C., proti odporkyni: **Sociálna poisťovňa – ústredie**, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutí** správneho orgánu v konaní o starobnom dôchodku, na odvolanie odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21. júna 2010 č. k. 15Sd 4/2009–41, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21. júna 2010 č. k. 15Sd 4/2009–41 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím č.: X. zo dňa 04.02.2009 odporkyňa zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku konštatujúc, že navrhovateľ požiadal priznať starobný dôchodok odo dňa 08.03.2003.

Po citácii ustanovení § 21 ods. 1 a 3 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej v texte rozsudku len „zák. č. 100/1988 Zb.“) odporkyňa uviedla, že dňa 24. januára 1994 bol navrhovateľovi priznaný príspevok za službu pretransformovaný podľa § 124 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov (ďalej v texte rozsudku len „zák. č. 328/2002 Z.z.“) k 01.07.2002 na výsluhový dôchodok s tým, že je v zmysle § 95 zák. č. 328/2002 Z.z.

Do tohto pretransformovaného príspevku bola hodnotená doba vojenskej služby navrhovateľa od 01.10.1967 do 02. októbra 1969 a služobného pomeru od 01.03.1970 do 31.01.1994, tzn. že táto doba nesmie byť zohľadnená pre nárok navrhovateľa na starobný dôchodok.

Nakoľko navrhovateľ ku dňu 08.03.2003 nedosiahol vek potrebný na nárok na starobný dôchodok, tým podľa odporkyne nespĺnil jednu z podmienok nároku na starobný dôchodok .

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti hore citovanému rozhodnutiu odporkyne podal navrhovateľ opravný prostriedok z 13.03.2009. V svojom opravnom prostriedku odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sdo 20/2005 z 30.05.2006. Ďalej navrhovateľ namietal, že napadnuté rozhodnutie odporcu, ako aj postup mu predchádzajúci sú skutkovo a právne nesprávne, nepreskúmateľné v rozpore nielen s platnými predpismi ale aj nesúladne s viacerými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Krajský súd v Trenčíne ako súd prvého stupňa napadnuté rozhodnutie na pojednávaní dňa 21. júna 2010 na podklade vykonaného dokazovania preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj správnosť konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je dôvodný.

Po úvodnom zhrnutí predchádzajúceho súdneho konania, kedy odporkyňa podala neúspešne odvolanie proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.06.2005, krajský súd zdôraznil, že v dovolacom konaní bol Najvyšším súdom Slovenskej republiky (str. 3, 4 a 6 citovaného rozsudku) vyslovený právny názor, že

„doba zamestnania navrhovateľa za výkon profesionálnej služby, z ktorej 23 rokov vykonával v I. pracovnej kategórii, bola navrhovateľovi v systéme sociálneho poistenia príslušníkov ozbrojených zborov zhodnotená a v dôsledku tejto skutočnosti navrhovateľ splnil podmienky nároku na starobný dôchodok, ktorý mu bol priznaný. Od okamihu splnenia vekovej podmienky nároku na starobný dôchodok podľa osobitného zákona (podľa zákona o sociálnom zabezpečení vojakov) nemôže odporkyňa vyvodit', že navrhovateľ nesplnil vekovú podmienku nároku na starobný dôchodok.

Aj keď sa tak stalo podľa iného právneho predpisu, ako je zákon o sociálnom poistení, navrhovateľ už raz podmienku nároku na starobný dôchodok splnil a odporkyňa nemôže tvrdiť opak, lebo rozhodnutie iného orgánu verejnej správy o splnení vekovej podmienky nároku na starobný dôchodok zo strany navrhovateľa je pre ňu záväzná.

Nemožno akceptovať výklad odporkyne, ktorým sa diskriminuje poistenec iného systému sociálneho zabezpečenia tým, že pre výpočet dôchodku sa mu určitá doba zamestnania nehodnotí vôbec. Výška dôchodku zamestnanca, ktorý pracoval v I. pracovnej kategórii ako zamestnanec s rovnakým počtom odpracovaných rokov v rovnakej pracovnej kategórii, ale vypláca sa mu dôchodok z iného systému, nemôže byť nižšia, ako dôchodok, na ktorý by mal vo všeobecnom systéme.

Nemožno pritom prehliadať, že nárok na tú časť starobného dôchodku, na ktorú odvádzal odporkyňa poistné, už vznikol a jej priznanie a vyplatenie mu odporkyňa nemôže odmietnuť bez toho, aby nebola v rozpore so zákazom diskriminácie a so spätnou účinnosťou právneho predpisu, ktorý v skutočnosti znamená zvláštny druh vyvlastnenia majetkového práva bez náhrady, čo náš právny systém nedovoľuje. Postup odporkyne pri aplikácii § 173i ods. 2 v spojení s § 21 ods. 1 a 3 zákona o sociálnom zabezpečení bol vo vzťahu k navrhovateľovi diskriminačný, lebo mu spätne odoprel taký nárok na dávku, ktorý už v minulosti vznikol.

Vzhľadom na skutočnosť, že Ústava Slovenskej republiky obsahuje absolútne zákaz diskriminácie, všetky orgány, vykonávajúce štátnu moc (teda aj odporčyňa, ktorej bolo zákonom zverené rozhodovanie o právach fyzických osôb vo veciach sociálneho zabezpečenia, resp. poistenia) sú povinné vykladať právne predpisy spôsobom, ktorý sa neprieči Ústave. Zákaz diskriminácie preto pre odporčyňu platí priamo a odporčyňa nemôže pri uplatňovaní zákonov o sociálnom poistení (resp. zabezpečení) vykonávať zákony v rozpore s ústavou, a to ani s poukazom na presné znenie právneho predpisu, ktorý sa tomuto zákazu prieči“.

Po tejto citácii právnych názorov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd ďalej svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté rovnako, ako v predchádzajúcom zrušenom rozhodnutí odporčyne tak, že podľa § 21 ods. 1, 3, § 26a zák. č. 100/1988 Zb. a podľa § 259 ods. 1, § 273 ods. 1 a 2 zák. č. 461/2003 Z.z. bola žiadosť navrhovateľa z 23. júla 2003 o starobný dôchodok zamietnutá. Krajský súd zdôraznil, že podľa odôvodnenia tohto rozhodnutia dôvodom zamietavého stanoviska odporčyne k jeho žiadosti bola skutočnosť, že u navrhovateľa v zmysle § 21 ods. 3 zák. č. 100/1988 Zb. nemožno pre vznik nároku na starobný dôchodok prihladiť na dobu jeho profesionálnej služby od 1. marca 1970 do 31. januára 1994 a v zmysle § 21 ods. 1 písm. e) zák. č. 100/1988 Zb. ku dňu 8. marca 2003 navrhovateľ nedosiahol vek 60 rokov.

Avšak tento záver odporčyne ohľadne posúdenia splnenia zákonných podmienok pre vznik nároku navrhovateľa na starobný dôchodok je podľa krajského súdu v priamom protiklade s právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom, čím sa v ďalšom konaní neriadila právnym názorom súdu v rozpore s ustanovením § 2501 ods. 2 v spojení s § 250j ods. 6 O.s.p.

Nakoľko krajský súd zistil, že zo spisového materiálu nevyplývajú žiadne nové skutkové okolnosti, ktoré by neboli známe už v čase vydania prvého rozhodnutia odporčyne o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o starobný dôchodok, potom dospel krajský súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporčyne vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a ako také ho zrušil.

III.**Odvolanie odporkyne/stanoviská**

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 11.08.2010 (č. 1. 47) proti rozsudku prvostupňového súdu odporkyňa na prvom mieste poukázala na to, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 16.04.2007 č. k. 14Sd 18/2007 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.11.2008 č. k. 4So 136/2007 bolo rozhodnutie odporkyne zo 06.11.2006 zrušené pre jeho nepreskúmateľnosť pre nepredloženie požadovaného administratívneho spisu odporkyne.

Ďalej vyslovila nesúhlas s názorom krajského súdu, že aj rozhodnutím odporkyne č. X. zo dňa 04.02.2009, bolo rozhodnuté rovnako ako v predchádzajúcom zrušenom rozhodnutí, tzn. na základe nedosiahnutí vekovej podmienky nároku na starobný dôchodok, čo je v rozpore správnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Odporkyňa pri svojom nesúhlasnom stanovisku vychádzala zo skutočnosti, že navrhovateľ si uplatnil nárok na starobný dôchodok ku dňu 08.03.2003, tzn. pri dosiahnutí 55 rokov veku.

Taktiež odporkyňa v svojom odvolaní upozornila na ustanovenia § 95 a § 143a zák. č. 328/2002 Z.z. a zdôraznila, že nikdy nepriznala navrhovateľovi starobný dôchodok ani ho nevypláca podľa § 68 zák. 461/2003 Z.z., lebo tento dôchodok sa vypláca z osobitného účtu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky podľa § 93 až § 95 zák. č. 328/2002 Z.z. Podľa odporkyne, potom toto znamená, že profesionálna služba bola navrhovateľovi zhodnotená v osobitnom systéme výsluhového zabezpečenia podľa zák. č. 328/2002 Z.z.

Vo vzťahu k citovanému právnomu názoru Najvyššieho súdu odporkyňa uviedla, že ustanovenie § 173i zák. č. 100/1988 Zb. sa na prípad navrhovateľa nevzťahuje z dôvodu, že starobný dôchodok mu pred účinnosťou uvedeného stanovenia nebol priznaný.

Vyjadrenie navrhovateľa sa v súdnom spise v čase rozhodovania vo veci nenachádzalo.

IV.**Právne názory odvolacieho súdu**

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spoj. s § 250l ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250l ods. 2 v spoj. s § 250ja ods. 2 O.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Najvyšší súd na tomto mieste zdôrazňuje, že správne súdnictvo najmä vzhľadom na ústavnú garanciu zakotvenú v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zabezpečuje jej realizáciu súdnou mocou formou súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov pri rozhodovacej činnosti.

Uvedené ústavné právo jednotlivca na súdny prieskum je založené na dominantnom postavení súdnej moci pri posudzovaní správnosti aplikácie a výkladu právnych noriem

(ustanovení) na skutočnosti zistené v správnom alebo v inom osobitnom konaní. Citované dominantné postavenie súdnej moci je však použiteľné iba na rozhodnutia správnych orgánov, ktoré spĺňajú základné podmienky preskúmateľnosti argumentov vedúcich správny orgán k právnenému záveru vyslovenom vo výrokovej časti rozhodnutia.

Ak navrhovateľ poukazoval v opravnom prostriedku na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a krajský súd svoj zrušujúci rozsudok založil najmä na nerešpektovaní právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom v rozsudku sp. zn. 1Sdo 20/2005, ktorý svoju argumentáciu založil ide o závažný argument, ktorý sám o sebe vytvára základnú prekážku pre vykonanie súdneho prieskumu rozhodnutia správneho orgánu.

Jedným z dôvodov nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu súdna judikatúra spája s nedostatkom dôvodov. Aj konštantná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nastolila trvalú požiadavku vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníka konania (Garcia Ruiz v. Španielsku, rozsudok z 21.01.1999, sťažnosť č. 30544/96), ktorej dodržiavanie starostlivo preveruje.

Za nedostatok dôvodov, ktoré by inak mali byť riadne objasnené v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu, nie je možné považovať čiastkové nedostatky odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, ale iba taký nedostatok dôvodov, ktoré majú skutkovo a právne objasniť právne názory vedúce konajúci správny orgán k prijatiu výrokovej časti rozhodnutia, tzn. že existuje stav „absencie“ rozhodovacích dôvodov.

Ide teda o také vady skutkových zistení a na to nadväzujúcej aplikácie príslušnej právnej normy, ktoré sú neodmysliteľným základom pre rozhodnutie samotné.

Najvyšší súd prostredníctvom svojich rozsudkov z 28. júna 2005 č. k. 1So 108/2004-31, z 27. novembra 2008 sp. zn. 4So 136/2007, ale najmä z 30. mája 2006 sp. zn. 1Sdo 20/2005 zaslal jasný právny názor, ktorý by mal nasmerovať odporkyňu k správnenému vyriešeniu žiadosti navrhovateľa, o ktorej odporkyňa rozhoduje už od roku 2003. Krajský súd v svojom napadnutom rozsudku z 21. júna 2009 správne zhrnul podstatné argumenty právneho názoru

Najvyššieho súdu, ktoré však odporkyňa opätovne nerešpektovala pri svojej rozhodovacej činnosti.

Najvyšší súd ďalej z priloženého administratívneho spisu zistil, že odporkyňa rozhodnutím č.: X. zo dňa 04.02.2009 zamietla žiadosť navrhovateľa o starobný dôchodok. Toto svoje rozhodnutie so všeobecne uvedeným odkazom na ust. § 21 ods. 1 a 3 a § 26a zák. č. 100/1988 Zb. ako aj § 273 ods. 1 a 2 zák. č. 461/2003 Z.z. stroho odôvodnila tým, že po 1. januári 2004 navrhovateľ nezískal dobu poistenia potrebnú pre splnenie podmienky potrebnej doby zamestnania, nie je možné priznať starobný dôchodok od 1. januára 2004.

V celom odôvodnení však absentuje argumentácia odporkyne, prečo sa neriadila právnym názorom Najvyššieho súdu vysloveným v dovolacom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sdo 20/2005, ktorý je v zmysle § 250j ods. 6 záväzný pre ďalšie konanie odporkyne vo veci.

Dôvody, prečo sa odporkyňa rozhodla neakceptovať právny názor Najvyššieho súdu boli čiastočne zistiteľné až z jej odvolania z 11.08.2010 (str. 3, 5. odsek). Záver krajského súdu, že odporkyňa sa týmto právnym názorom dôsledne neriadila, samotná odporkyňa v svojom vyjadrení vôbec nevyvrátila. Naopak, odporkyňa k uvedenej argumentácii zaujala postoj, že *„Pokiaľ ide o právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v citovanom rozsudku s poukazom na ustanovenie § 173i ods. 2 a § 21 ods. 1 a 3 zákona o sociálnom zabezpečení uvádzame, že ustanovenie § 173i zákona č. 100/1988 Zb. v znení zákona č. 222/2003 Z.z. sa na prípad navrhovateľa nevzťahuje z dôvodu, že starobný dôchodok mu pred účinnosťou uvedeného ustanovenia nebol priznaný.“*

Najvyšší súd už vo viacerých svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (napríklad 5So 27/2005) jednoznačne zdôraznil, že aj konanie vo veciach sociálneho poistenia musí vychádzať zo zásady zákonnosti. Toto konanie je výlučne a vyčerpávajúcim spôsobom upravené v Tretej časti (§ 172 až 225) zák. č. 461/2003 Z.z. bez možnosti použitia právneho predpisu všeobecne upravujúceho oblasť správneho konania, tzn. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), nakoľko tento v zmysle § 172 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. sa na toto konanie nesmie výslovne aplikovať

Preto iba zák. č. 461/2003 Z.z. ustanovuje nielen základné náležitosti rozhodnutia ako aj ich minimálny rozsah v hore uvedenej veci.

Podľa § 209 ods. 2 a 4 zák. č. 461/2003 Z.z. platí, že rozhodnutie odporkyne musí okrem iného obsahovať odôvodnenie, v ktorom uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre jej rozhodnutie, akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala.

Podľa § 250j ods. 6 O.s.p. správne orgány sú viazané právnym názorom súdu.

Na základe uvedeného je povinnosťou odporkyne sa vysporiadať s právnym názorom súdu alebo tým spôsobom, že ho bude na prejednávajúcu vec sociálneho poistenia aplikovať, alebo tak, že ho odmietne aplikovať, pričom dôvody odmietnutia musia byť jasne a zrozumiteľne obsiahnuté v zmysle § 209 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z.z. v odôvodnení odporkyne.

Najvyšší súd musí opakovane konštatovať, že v napadnutom rozhodnutí odporkyne však absentujú akékoľvek podrobnosti o dôvodoch, ktoré ju viedli k záveru, že v konkrétnej veci nie je možné alebo vhodné sa pridržovať právneho názoru Najvyššieho súdu. V samotnom rozhodnutí sa nachádza iba jediná veta týkajúca sa rozhodnutia Najvyššieho súdu: „Týmto realizujeme rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4So 136/2007 z 27. novembra 2008.“ Za týchto okolností Najvyšší súd musí konštatovať, že pod pojmom „nepreskúmateľnosť pre nedostatok odôvodnení“ uvedeným v § 250j ods. 2 O.s.p. je nutné rozumieť aj nedostatok dôvodov objasňujúcich, prečo správny orgán v ďalšom rozhodovaní o zrušení veci nebol viazaný právnym názorom súdu.

Podľa výkladu Najvyššieho súdu (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky) potom takto nedostatočne odôvodnené rozhodnutie odporkyne negatívne ovplyvňuje ústavné právo navrhovateľa na súdny prieskum rozhodnutia správneho orgánu v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko sa účastníkovi správneho konania dotknutému v jeho právach alebo právom chránených záujmoch odopiera možnosť efektívne spochybniť takéto rozhodnutie, lebo samotný účastník môže iba odhadovať právne dôvody (čo aj zo samotného odvolania navrhovateľa evidentne vyplýva), na základe ktorých by mal úspešne uplatňovať

svoje subjektívne právo na ochranu ústavného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe v medziach vykonávacie zákona (čl. 39 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky).

Z uvedeného dôvodu odporkyňa nenaplnila legitímne očakávanie navrhovateľa (ako jeden zo štandardov správneho konania v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva), čím mu odoprela právo na súdnu a inú právnu ochranu, a preto nie je možné napadnuté rozhodnutie označiť ako vydané v súlade so zákonom.

Z uvedeného dôvodu navrhovateľ, ako aj vyslovil vo svojom opravnom prostriedku k odvolaniu odporkyne, nemohol byť objektívne pripravený vykonať svoju nesúhlasnú argumentáciu a konkrétne dôvody vedúce k nevyhoveniu jeho žiadosti mohol iba odhadovať. Preto nie je možné napadnuté rozhodnutie označiť ako súdneho prieskumu schopné a tiež, že je spravodlivé.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 5So 27/2005, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 O.s.p., podľa ktorého úspešnému navrhovateľovi právo na úplnú náhradu trov tohto konania vzniklo. Nakoľko právny zástupca úspešného navrhovateľa si svoje právo v zákonnej 3-dňovej lehote neuplatnil a zo spisu súdu nevyplýva, že v odvolacom konaní by navrhovateľ mal iné výdavky, nebola mu náhrada trov odvolacieho konania priznaná.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov

vychádza z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 14. decembra 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová